

Розділ 68 – Він яскраво світиться і випромінює енергію, куди б не пішов

– Що поганого в танцювальному конкурсі для людей середнього та похилого віку? – запитав Хе Джао. – Це ж круто. Більшість людей не мають такої можливості.

Се Ю подивився на нього, повільно підняв рукав і кілька разів покрутив зап'ястям.

– Ти впевнений, що хочеш продовжувати цю тему?

Натяк був дуже зрозумілим. *Якщо ти продовжиш базікати, то помреш на місці.*

– Чи не було це особливо вражаючим, коли ви вийшли на сцену? Ви виграли якісь нагороди?

– ...

Льов Цвеньхао та інші реєструвалися і обговорювали вибір пісень, коли почули знайомий звук, як хтось з заднього ряду штовхнув стіл і стілець.

– О, – Льов Цвеньхао спокійно озирнувся, – не звертайте на них уваги, давайте продовжимо розмову.

– Це тільки моя уява, чи вони останнім часом рідше сваряться? – пробурмотів Лов Венъцян і почухав голову.

Коли ці двоє були разом, здавалося, ніби невидима перешкода відокремлювала їх від усього шуму навколо. Це було ледь помітне відчуття, але щось здавалося не зовсім правильним.

Се Ю був тією людиною, яка завжди робила те, що говорила. Він вдарив Хе Джао кілька разів, перш ніж юнак нарешті схопив його за зап'ястя. Відступаючи, він ледь не спіткнувся об стілець.

– Ти справді вдарив мене, – сказав він. Потім він тихо додав: – Ти вдариш навіть свого хлопця?

Се Ю нахилився, щоб підняти стілець, який впав, і штовхнув його вбік, щоб він не заважав йому.

– Ти сам напросився, – сказав він.

Під час обідньої перерви Лао Тан прийшов роздати домашнє завдання, а також приніс новини про майбутній виступ.

– Дозвольте мені вам дещо сказати, наступного місяця виповнюється шкільний ювілей, я вважаю, що Вань Да вже сказав вам, – повідомив Лао Тан, викликавши сміх у всіх. Він зробив паузу і продовжив: – Кожному класу

потрібно підготувати виступ, тому всі, будь ласка, зареєструйтеся і вирішіть, чи варто нам робити сценку чи щось інше. Сю Дзін, ти відповідаєш за це

– Добре, вчителю, – підняла руку представниця культурного комітету.

Се Ю не цікавився виступами, і він уже залишив незабутній і незручний момент у своєму житті, танцюючи на сцені, який легко можна було б включити до трійки найнезручніших моментів його життя.

Поки Лао Тан говорив, Се Ю спав на своїй парті і довго не помічав представницю культурного комітету, яка дивилась на нього та Хе Джао.

Сю Дзін таємно хотіла, щоб ці двоє взяли на себе головні ролі.

Зрештою, 3-й клас мав репутацію, яку потрібно підтримувати, і їхня продуктивність точно була б вражаючою.

А під час виступу журі в залі будуть оцінювати програму кожного класу. Оскільки вони беруть участь, вони точно хочуть прийти першими.

– Чи захоче Хе Джао взяти участь?

Після того, як вчитель Тан пішов, шестеро чи семеро учнів зібралися в маленьке коло. Після того, як Сю Дзін закінчила запитувати, Льов Цвеньхао поплескав по столу і сказав:

– Звичайно, не потрібно запитувати. Подивіться на Джао-ге, він яскраво світиться і випромінює енергію, куди б не пішов. Скрізь його сцена.

– А як щодо Се Ю? – знову запитала Сю Дзін.

Льов Цвеньхао не знав, що сказати.

– Це... це було б трохи складно. Як щодо того, щоб ви вибрали когось іншого? Подивіться на мене, я добре ладнаю зі своїми кінцівками, – розмірковував Лов Веньцян.

– Не просто трохи складно, ви могли б також подумати про те, на якому кладовищі ви хочете бути поховані після смерті, – доповнив Вань Да.

Після обговорень, вони спустилися вниз на спортивний майданчик і вишикувалися в чергу для занять, але досі не знайшли рішення.

Незалежно від того, чи займалися вони уроками фізкультури, чи мали вільний час, баскетбольна команда не були раді Хе Джао. Вони відмовилися грати з ним, незважаючи ні на що. Тож він пішов до Сю Цінцін і забрав у неї дві ракетки для бадмінтону.

– Старина Се, хочеш пограти?

Се Ю простягнув руку і взяв одну з ракеток, подумавши собі, що це просто бадмінтон. Навіть якби Хе Джао намагався бути хитрим, він, ймовірно, не міг би створити жодних проблем.

– Ходімо в спортзал? – запитав Хе Джао. – Давай подивимося, чи залишилося місце. Якщо ні, ми можемо грати на вулиці.

Спортзал був переповнений бадмінтонними воланами, що літали всюди. Багато людей сиділи на порожніх лавках для відпочинку з обох боків. Сє Ю ніс ракетки й прямував до самого заднього краю, доки не знайшов вільне місце.

Вони вдвох стояли на протилежних сторонах.

Хе Джао розстібнув куртку і словесно продемонстрував свою майстерність.

У ту саму мить, щойно він закінчив хвалитися, Сє Ю завдав йому різкого удару й сказав:

– Припини говорити дурниці.

Сю Цінцін не знайшла собі місця в грі й сіла збоку, тому представниця культурного комітету одразу потягнула її допомагати обирати пісні.

Усі три пісні були дуже захоплюючими, такими, що створювали відчуття, ніби вони можуть підірвати школу, коли вийдуть на сцену.

– Слухай, яка тобі подобається? – запитала Сю Дзін. – Вань Да вважає, що друга краща, і я планую закінчити обирати пісню сьогодні. Ах, я дуже хочу запросити Сє Ю приєднатися до нас... але я боюся.

Сю Цінцін не могла визначитися і пробурмотіла:

– Я думаю, що всі вони досить хороші, це залежить від тебе.

Вона нечітко чула, як хтось поруч щось бурмотів, тож зняла навушники, підвела погляд і побачила, як двоє шкільних великих шишок грають собі в куточку.

Хоча вони стояли в трохи віддаленому місці, вони все одно були найбільш привабливими.

Під час своєї останньої осінньої прогулянки вони жартували, що будь-хто може заблукати, але ніколи не втратять своїх однокласників Джао-ге та Ю-ге. Їхні характерні фігури можна було впізнати ззаду.

Багато людей навколо них також дивилися і шепотіли:

– Такі гарні.

Після ще кількох "гарних" коментарів хтось сказав:

– Але вони грають так агресивно.

Під час гри в бадмінтон Се Ю грав так, ніби бився не на жарт. Особливо коли підстрибував для удару – його різкий рух пронизував повітря справжнім поривом вітру

Він ледь не вбив Хе Джао одним зі своїх ударів, але, на щастя, хлопець швидко відреагував і інстинктивно відступив на кілька кроків, щоб зловити волан.

Вони вдвох грали туди-сюди, і їхні рухи ставали все більш інтенсивними. Особливо Се Ю, він грав так, ніби від цього залежало його життя.

– Блять, – Хе Джао був спровокований ставленням Се Ю і зняв куртку, кинувши її на землю. – Ти досить агресивний, маленький друже.

– Все нормально, – повітря всередині спортзалу було задушливим, і Се Ю почувався трохи незручно. Він підняв руку і потягнув блискавку на шкільній формі, сказавши: – Я просто трохи кращий за тебе.

Раніше Далеї і його друзі не звикли грати з ним у баскетбол. Вони завжди кричали:

– Ти граєш у баскетбол чи борешся? Розумієш командну роботу? Ми команда. Босе Се, якщо ти покличеш мене ще раз, я буду собакою.

Але після нічного сну “рани зажили, і біль забувся”. Наступного дня він все ще з радістю приніс м’яч і сказав:

– Давай підемо грати в баскетбол. Я домовився про матч із Маленькими Тиграми на сусідній вулиці. Сьогодні у нас буде смертельний матч.

У цьому районі всі діти приблизно одного віку мають власні постійні команди. Вони люблять давати собі дивні назви, ймовірно, через перегляд занадто великої кількості фільмів.

Такі назви, як “Маленькі Тигри” або “Чорні Бики”.

Поки вони грали, на спині Сє Ю почав виступати піт. Він зняв куртку і, поки Хе Джао підбирав воланчик, напівзігнувшись обмахувався коміром своєї футболки.

Коли Сє Ю підіймав руку, щоб упіймати воланчик, його вільний тонкий светр легко підіймався, ледь окреслюючи лінію талії.

З погляду Хе Джао було видно тонкі ключиці та контур талії, що опускався вниз...

Сє Ю все ще чекав, поки Хе Джао перекине волан, коли почув, як юнак сказав:

– Більше не граємо.

Пальці Сє Ю все ще хапалися за комір, і він не зреагував вчасно.

– Га?

– Фол, – сказав Хе Джао.

Який ще фол.

З якого дива там фол узявся.

Сє Ю не зовсім зрозумів, але Хе Джао вже покликав Сю Цінцін зайняти його місце:

– Цін-ге, тобі ніде грати? Давай.

Сю Цінцін і Сю Дзін підійшли зі своїми ракетками.

Сю Дзін все ще думала про виступ, і коли вона побачила Сє Ю, вона набралася сміливості та запитала:

– Гм, однокласнику Сє, наш клас планує виступ, і ми сподіваємося, що ти зможеш взяти участь. Ти можеш висунути будь-які умови – п-позиція не є проблемою...

Сє Ю шойно одягнув куртку. У нього не було враження про цю дівчину. Навіть через стільки часу з початку навчального року він не міг згадати її імені. Але дівчина дивилася на нього серйозним і вичікувальним поглядом, з парою чистих і сяючих очей.

Вона була трохи боязкою, але все одно стояла перед ним, намагаючись з усіх сил сказати все.

Сю Цінцін стояла біля Хе Джао, спостерігаючи, як Сю Дзін справді підійшла з питанням. Вона здивовано вигукнула:

– З характером Ю-ге, Дзін-дзін сама просить проблеми. Він же нізащо не погодиться.

Але Хе Джао просто посміхнувся.

– Не обов'язково.

Сє Ю щось сказав Сю Дзін, але вони були надто далеко, щоб чітко почути. Вони лише побачили, як Сє Ю закінчив говорити, застібнув куртку і підійшов із ракеткою для бадмінтону в руках.

Сє Ю кинув ракетку в руки Хе Джао і сказав:

– Ходімо.

Хе Джао взяв ракетку і помахав Сю Цінцін:

– Побачимося пізніше, Цін-ге.

Сю Цінцін ошелешено помахала у відповідь і підійшла до сітки, притулившись до неї та запитавши:

– То що відповів Ю-ге?

Сю Дзін все ще не прийшла до тями і не відповіла. Вона просто сказала:

– Можеш мене вщипнути?

– Це означає, що він погодився?

– Так, хоча його відповідь була досить байдужою. Він просто сказав мені робити все, що я хочу.

Список учасників виступу для 3-го класу був швидко переданий Лао Тану. Він кілька разів підкреслював, що участь – це найважливіше, а рейтинги – зовсім не важливі. Потім вони почали палко репетирувати під час перерви.

У цієї групи людей була спільна проблема: хоча вони не дуже добре танцювали, вони були особливо запальними, і кожен відчував себе супер крутим.

Щойно Хе Джао очолив усе, класна кімната ніби перетворилася на сцену.

Лише Сє Ю сидів за своєю партою, запам'ятовував рухи й майже не рухався, спостерігаючи, як цей натовп несамовито танцює.

Після того, як Хе Джао закінчив, він став поруч із Сє Ю.

Сє Ю тримав пляшку води і, не замислюючись, подав йому мінеральну воду, кажучи:

– Королю сцени, чому ти більше не танцюєш?

Хе Джао ковтнув кілька ковтків, витер куточки рота і сказав:

– Ці діти ростуть надто швидко. Точнісінько як хвилі Яндзи – кожна наступна швидко змиває попередню.

Се Ю одягнув навушники раніше, щоб блокувати шум, але тепер він зняв їх і зрозумів, що ці діти повністю успадкували стиль Хе Джао: скрізь, де була аудиторія, була сцена.

– Будь ласка, назвіть нас непереможним красивим бойз-бендом всесвіту! – сказав Льов Цвеньхао.

– Дозвольте мені побачити ваші руки, друзі! – сказав Вань Да.

– Недостатньо! Кричіть ще голосніше! – сказав Лов Веньцян.

– ...

Учитель Ву прийшов із навчальними матеріалами і був наляканий цими трьома криками. Він подумав, що зайшов не в той клас, на мить вагався, а потім повернувся назад і підтвердив, що на таблиці написано “2-й рік, 3-й клас”:

Під час уроків усі заспокоїлись й уважно слухали.

Після того як Ву Джен закінчив цю частину уроку й задав домашнє завдання, він раптом згадав про дещо, знову взяв крейду й сказав:

– Є ще одне розширене завдання на цю тему, яке я хочу вам пояснити. Навіть якщо не зрозумієте – нічого страшного. Не зациклюйтесь на ньому, просто намагайтесь узяти ті бали, які можете.

Се Ю подивився на дошку і побачив, що це змішане з іншими темами завдання, з новим підходом до проблеми.

Більшість студентів кинули швидкий погляд і відразу відмовилися від цього.

Коли Се Ю закінчив читати запитання, він збирався використати нотатки свого телефону, щоб записати кілька рішень, коли помітив, що Хе Джао, який грав у ігри кожного уроку, насправді дивився на дошку.

Хе Джао все ще тримав телефон, але гра на екрані продовжувалася. Персонажа з ніком «Красень Хе» саме атакував бос, і той щойно втратив одне життя.